

Коли раптом Дніпро здичавіє ревучий  
І ураз обезлюдніє світ,  
Як ти будеш стояти, Тарасе, на кручі  
Самотою  
на тисячу літ?  
І твоя всевидючість, обпечена болем,  
Де і в чому розраду знайде?  
Є річки, є лани твої широкополі,  
І – нікого,  
нікого  
ніде...  
Будуть сивіти вірші у мертвім беззвуччі,  
Будуть кликати, кликати людей,  
Навкруги ж – тільки гори,  
і море,  
і кручі,  
І – нікого...  
нікого...  
ніде...  
Ну невже вони рвали кайдани неволі,  
Провіщали оновлений день,  
Щоб зненацька ти, світе, отак збожеволів,  
Що – нікого!  
нікого!  
ніде!..  
І планета осліпла, блукаючи в ночах,  
Свій шукала загублений слід?..  
Так набатно: "Вставайте!" –  
Заклично й пророче  
Стука в наші серця "Заповіт".